

DE VOORNAAMSTE BEPALINGEN BETREFFENDE HET PARTICULIER BOSCHBEZIT IN HET BUITEN- LAND, IN VERGELIJKING MET DE ONZE

door

Ir. J. VAN SOEST.

In verband met de, in dit tijdschrift tot uiting gekomen, verhoogde belangstelling voor het particuliere bosch in Nederland wil het mij nuttig voorkomen om de rechten en verplichtingen van boschbezitters in andere landen ook eens na te gaan.

De gegevens, welke hierna volgen, zijn grotendeels ontleend aan het in 1938 verschenen boek „Forêts privées, le deel (Europa), uitgegeven door het Internationaal Landbouwkundig Instituut te Rome. Voor sommige landen zijn bovendien nog andere bronnen geraadpleegd.

Teneinde het verband tusschen de hierna behandelde maatregelen en de beteekenis van het particuliere bosch in een bepaald land te laten zien, volgt hier allereerst een overzicht van de aan particulieren toebehoorende boschoppervlakte in de verschillende landen. (De gegevens zijn van verschillende jaren, meerendeels echter van na 1930).

Absolute en relatieve grootte van het particulier boschbezit.

Land	Oppervlakte			Opmerkingen
	in ha	in %		
		a)	b)	
Albanië	62.910	6.3	2.3	
België	280.000	51.8	9.2	} stichtingen e. d. inbegr. } zeer veel klein bezit.
Bulgarije	609.453	20.5	5.9	
Dantzig	1.700	11.5	0.9	
Denemarken	251.201	72.3	5.8	zeer veel klein bezit.
Duitschland	6.060.555	46.8	12.9	zonder stichtingen e. d.
Engeland	1.125.000	88.3	4.8	
Estland	176.916	19.3	3.9	
Finland	14.794.000	58.5	43.	stichtingen e. d. inbegr.
Frankrijk	6.474.000	62.5	11.9	
Griekenland	611.514	25.4	4.7	stichtingen e. d. inbegr.
Hongarije	1.028.103	87.5	11.0	stichtingen e. d. inbegr.
Ierland	75.764	79.3	1.1	
Italië	3.535.000	63.3	11.4	

a) van de totale boschoppervlakte.

b) van de totale oppervlakte van het land.

Land	Oppervlakte			Opmerkingen
	in ha	in %		
		a)	b)	
Joego-Slavië	2.568.932	33.6	10.3	
Letland	241.949	14.6	3.9	
Litauen	66.846	6.9	1.2	Memelgebied inbegr.
Luxemburg	54.504	63.4	21.1	} stichtingen e. d. inbegr.; } zeer veel klein bezit.
Nederland	213.000	83.4	6.5	
Noorwegen	6.037.216	80.5	18.7	stichtingen e. d. inbegr.
Oostenrijk	2.249.260	71.0	26.9	stichtingen e. d. inbegr.
Polen	5.293.427	62.1	13.6	stichtingen e. d. inbegr.
Portugal	2.190.180	94.0	24.6	
Roemenië	4.862.629	68.2	16.5	
Rusland	—	—	—	alles Staatsbezit.
Spanje	17.400.000	72.5	34.8	
Tsjecho-Slowakije . .	3.198.103	69.1	22.8	stichtingen e. d. inbegr.
Zweden	17.521.471	75.6	39.	veel klein bezit.
Zwitserland	278.291	27.7	6.7	

a) van de totale boschoppervlakte.

b) van de totale oppervlakte van het land.

Hoofdstuk I. Verplichtingen van technischen aard.

De hierna te noemen maatregelen zijn — met uitzondering van de onder meer genoemde tegen versnippering van boschbezit — gerangschikt in een volgorde, die in groote trekken weergeeft een toenemende beperking van de vrijheid van handelen van den boschbezitter. De meeste landen passen meerdere van die maatregelen naast elkaar toe, zooals bij nauwkeurige beschouwing zal blijken.

Weergegeven is de rechtstoestand, zooals deze in de verschillende landen was vóórdat Oostenrijk bij Duitschland werd ingelijfd. Het is niet aan te nemen, dat deze en latere grenswijzigingen in Europa reeds invloed op de boschwetgeving hebben doen gelden, aangezien b.v. in Duitschland de oude wetten der oorspronkelijke staten (Pruisen, Saksen, Beieren, enz.) ook nog niet door één algemeen geldige wet zijn vervangen. Maatregelen van tijdelijken aard in verband met den oorlog zijn derhalve ook buiten beschouwing gelaten.

Daar uiteraard slechts de bedoeling van dit artikel is om de buitenlandsche wettelijke maatregelen met de Nederlandsche bepalingen te vergelijken, zijn de regelingen betreffende veeweiden en schermbosschen buiten beschouwing gelaten; het laatste echter met uitzondering van de gevallen, waarin onder schermbosschen mede vastgelegde stuifzanden en terreinen van beteekenis voor het natuurschoon worden begrepen.

- a. **Vrijheid van handelen onbeperkt:**
1. **Engeland.**
 2. **vóór 1934: de meeste Staten in Noord-Duitschland.**
- b. **Verplichte medewerking inzake boschbescherming:**
1. **Roemenië (wet van 1920), aangaande insecten.**
 2. **Nederland (Boschwet 1922, art. 3), aangaande schadelijke dieren en plantenziekten; (idem art. 6), aangaande brand, echter uitsluitend voor bosschen langs spoor- en trambanen.**
 3. **Polen (wetten van 1927, 1932), aangaande insecten.**
 4. **Spanje (wet van 1929), aangaande brand.**
 5. **Hongarije (wet van 1935), aangaande brand en insecten.**
- c. **Mogelijkheid tot ingrijpen van de overheid, teneinde boschbezitters te beletten handelingen te verrichten, welke in strijd zijn met het algemeen belang:**
1. **vóór 1932: Frankrijk (wetten van XIe jaar v. d. Fr. Rev., 1827, 1859), aangaande ontginning van boschgrond.**
 2. **Estland (oude Russische wet van 1888), aangaande vellingen.**
 3. **België (wetten van 1921, 1931), aangaande abnormale vellingen.**

Onder abnormale vellingen wordt in deze wetten verstaan:

 - 1° alle vellingen, waarbij meer dan de helft van de houtmassa wordt gekapt of waarbij de voorraad tot minder dan 75 m³ per ha wordt teruggebracht, voor zoover het betreft opgaand bosch (uitkapbosch is derhalve de voorgeschreven bedrijfsvorm!); bij het combinatiebosch („Mittelwald“) zijn deze maten 60% resp. 25 m³;
 - 2° elke velling, die wordt uitgevoerd binnen 10 jaar na een geoorloofden kap, doch als gevolg zou hebben, dat de bij dien geoorloofden kap gespaarde massa weer zou worden verminderd. — Een opstand met 300 m³ per ha mag dus worden gelicht tot op 150 m³, maar dan mag binnen 10 jaar die 150 m³ niet meer worden verminderd, al is 75 m³ per ha dan ook het voorgeschreven minimum.

Het vorenstaande is niet van toepassing op ziek, dood en ontworteld hout; op loofhoutbosschen, waarvan de gezamenlijke oppervlakte minder dan 10 ha bedraagt; op naaldhout, indien jaarlijks niet meer dan 25 ha wordt geveld; op hakhout; op combinatiebosch met minder dan 25 m³ opgaand hout per ha.
4. **Nederland (Boschwet 1922, art. 10).**
- Volgens dit artikel is een kapverbod mogelijk op bosschen, die in verband met hun beteekenis voor het natuurschoon, op grond van art. 9 van de Boschwet zullen worden onteigend.
5. **Letland (wet van 1923).**
- De ministerraad kan bepaalde bosschen aanwijzen, waarin

zonder toestemming geen vellingen mogen worden uitgevoerd.
6. Italië (wetten van 1923, 1926), aangaande abnormale vellingen.

7. Luxemburg (wet van 1934), aangaande abnormale vellingen.

De bepalingen lijken veel op die van de Belgische wetten; hier is echter alleen het minimum van 75 m² per ha bindend.

De uitzonderingsbepalingen verschillen in zooverre, dat de vrije maximale oppervlakte van loofhout hier slechts 6 ha bedraagt, terwijl de wet daarentegen in het geheel niet van toepassing is op naaldhout en evenmin op bosschen, die nog geen 10 jaar oud zijn.

d. Verplichte herbosching.

1. Oostenrijk (wet van 1852), binnen 5 jaar na velling voor den voet.

Deze Oostenrijksche wet is van groote beteekenis geweest, daar zij ook is ingevoerd in Hongarije, Tsjecho-Slowakije, een deel van Roemenië (de Boekowina) en een gedeelte van Joego-Slavië. De overige belangrijke bepalingen van deze wet komen hieronder nog ter sprake.

2. Portugal (wetten van 1903, 1929), binnen 2 jaar na velling voor den voet.

3. Zweden (wet van 1915), uitsluitend voor Lapland en de provincies Norrbotten en Västerbotten, na velling voor den voet.

4. Bulgarije (wetten van 1922, 1925), binnen 3 jaar na velling voor den voet.

6. Polen (wetten van 1927, 1932), na velling voor den voet.

7. Ierland (wet van 1928), na velling voor den voet.

8. Joego-Slavië (wet van 1929), na velling voor den voet.

9. Luxemburg (wet van 1934), na velling voor den voet.

10. Denemarken (wet van 1935), na velling voor den voet in z.g. gesloten bosschen.

De wet verstaat onder gesloten bosschen:

1° alle bosschen, waarvan niet kan worden bewezen, dat ze na 1805 als eerste generatie zijn aangelegd;

2° de bosschen, die van overheidswege „gesloten" zijn verklaard.

Ongeveer 90% der Deensche boschoppervlakte valt hierdoor onder deze wet.

10. Zwitserland, niet alleen na velling voor den voet, doch na iedere ontblooting van den grond, onverschillig door welke oorzaak (storm, brand, enz.) ontstaan.

Ten deele met het bovenstaande, ten deele ook met andere, hierná te noemen voorschriften verband houdend, is de verplichte aangifte van voorgenomen, resp. uitgevoerde velling. Deze aangifte is voorgeschreven in:

1. Oostenrijk (wet van 1852).
2. Portugal (wetten van 1903, 1929).
3. Littaun (wet van 1926).

Aangifte behoeft hier niet te geschieden voor vellingen in bosschen van minder dan 5 ha groot — waarin de velling vrij is — en voor vellingen in bosschen, grooter dan 25 ha. Voor laatstgenoemde bosschen gelden andere bepalingen (zie hierna).

4. Polen (wetten van 1927, 1932).

Aangifte is alleen noodig voor vellingen in bosschen met een kleinere oppervlakte dan 30 ha (in sommige deelen van Polen: 50 ha) en voor zoover de velling in één jaar meer dan 1 ha omvat. Voor bosschen van grootere oppervlakte gelden andere, hierná genoemde voorschriften.

5. Finland (wet van 1928).
6. Joego-Slavië (wet van 1929).

Buiten deze regeling vallen bosschen met een oppervlakte van meer dan 300 ha, waarvoor andere, hierná besproken voorschriften gelden.

- e. Devastatieverbod. Hieronder verstaat men in het algemeen een verbod tot verwaarloozing, verwoesting en vernieling van bosch; in sommige landen echter ook reeds het aantasten van den normalen houtvoorraad. Devastatie is verboden in:

1. Denemarken (wet van 1805).
2. Verschillende staten in Zuid-Duitschland (wetten uit de 19e eeuw).
3. Oostenrijk (wet van 1852).
4. Hongarije (wet van 1879), voor zoover het betreft absolute boschgronden en stuifzanden.
5. Zweden (wet van 1923).

Onder devastatie wordt hier verstaan:

- a. in jonge bosschen alle andere vellingen dan normale dunningen;
- b. in kaprijpe bosschen elke velling, die de natuurlijke verjonging in gevaar brengt.

6. Roemenië (wet van 1924).
7. Littaun (wet van 1926).

Velling is vrij in bosschen onder 5 ha. Daarboven mag steeds evenveel worden gekapt als de jaarlijksche aanwas bedraagt. Bovendien is in bosschen van 5—25 ha een velling van het $\frac{1}{3}$ gedeelte per periode van 10 jaar toegestaan, mits hiervan aangifte wordt gedaan. Voor bosschen van meer dan 25 ha is voor elke velling van grooteren omvang dan den jaarlijkschen aanwas vergunning noodig.

8. Finland (wet van 1928).

Onder devastatie verstaat men hier hetzelfde als in Zweden.

9. Tsjecho-Slowakije (wetten van 1928, 1930).

Verboden is het vellen van bosschen, jonger dan 60 jaar, tenzij het betreft hakhout, waarvoor leeftijden van 10—20 jaar, afhankelijk van de houtsoort, als minimum zijn vastgesteld. De jaarlijksche kap mag niet meer bedragen dan:

$\frac{1}{60}$ in bosschen onder 50 ha; $\frac{1}{80}$ in bosschen boven 50 ha;
 $\frac{1}{10}$ — $\frac{1}{20}$ in hakhoutbosschen.

10. Joego-Slavië (wet van 1929).

Voor schermbosschen, waaronder ook natuurmonumenten vallen, is velling voor den voet verboden.

11. Duitschland (Reichsgesetz gegen Waldverwüstung, 1934).

Velling van naaldhout, jonger dan 50 jaar, is verboden. Toegestaan is een jaarlijksche kap van hoogstens $\frac{1}{20}$ in bosschen van 10—50 ha, van hoogstens $\frac{1}{30}$ in bosschen van 50—100 ha en niet meer dan $\frac{1}{40}$ in grootere bosschen.

Als velling wordt mede beschouwd het terugbrengen van de massa tot minder dan de helft van normaal. De wet is niet van toepassing op hakhout en biedt de mogelijkheid van ontheffing.

f. Ontginning van boschgrond alleen geoorloofd krachtens vergunning:

1. verschillende staten in Zuid-Duitschland (wetten van de vorige eeuw, meerendeels van na 1850).
2. Estland (oude Russische wet van 1880).
3. Portugal (wetten van 1903, 1929).
4. Denemarken (wet van 1905), „gesloten” bosschen (zie d 10).

Vergunning wordt alleen verleend:

- a. indien de grond tot bouwterrein of tot openbaar park wordt bestemd;
- b. bij bebossching van een elders gelegen, minstens even groote oppervlakte niet-boschgrond.

5. Bulgarije (wetten van 1922, 1925).

6. Italië (wetten van 1923, 1926).

7. Roemenië (wet van 1924).

8. Litauen (wet van 1926).

9. Polen (wetten van 1927, 1932).

Als regel stelt men de voorwaarde, dat elders een gelijke oppervlakte wordt beboscht.

10. Ierland (wet van 1928).

11. Griekenland (wet van 1929).

12. Joego-Slavië (wet van 1929).

Vergunning wordt hier alleen verleend, indien de ontginning in het algemeen belang geschiedt.

13. Noorwegen (wet van 1932).

14. Frankrijk (wet van 1932).

Vrijgesteld zijn o.a. alleenstaande bosschen van minder dan 4 ha en parken en tuinen van minder dan 10 ha.

15. Hongarije (wet van 1935).

Vergunning kan hier alleen worden verleend onder voorwaarde, dat elders een gelijke oppervlakte wordt beboscht.

16. Zwitserland.

g. Ontginning van boschgronden verboden:

1. Oostenrijk (wet van 1852).
2. Hongarije (wet van 1879), voor zoover het be-

treft absolute boschgronden en stuifzanden.

3. Roemenië (wet van 1924), voor zoover het betreft oude gemeene bosschen („markebosschen”).
 4. Polen (wetten van 1927, 1932), voor zoover het betreft beschermde bosschen, w.o. ook natuurschoon.
 5. Frankrijk (wetten van 1932, 1937), ten aanzien van het gebied rondom Parijs.
- h. Velling (waaronder als regel slechts velling voor den voet wordt verstaan) alleen geoorloofd krachtens vergunning:
1. Zweden (wetten van 1915, 1923), voor de bosschen in Lapland en de provincies Västerbotten en Norrbotten, alsmede voor „het gebied der moeilijke natuurlijke verjonging”.
 Genoemd gebied is bij de wet nader bepaald en omvat ongeveer ½ miljoen ha.
 Vrijgesteld zijn normale dunningen, alsmede vellingen uitsluitend voor huishoudelijk gebruik.
 2. Hongarije (wet van 1918).
 Vrijgesteld zijn vellingen voor huishoudelijk gebruik, terwijl de bepaling bovendien niet geldt bij toepassing van een goedgekeurd bedrijfsplan.
 3. Bulgarije (wetten van 1922, 1935), voor bosschen boven 10 ha.
 4. Polen (wetten van 1927, 1932), voor schermbosschen.
 Tot deze schermbosschen rekent de wet ook bosschen die voor het natuurschoon van beteekenis zijn.
 5. Ierland (wet van 1928).
 6. Tsjecho-Slowakije (wetten van 1928, 1930).
 Vrijgesteld zijn vellingen, die niet meer dan 25 m² omvatten, alsmede grootere vellingen in bosschen, die volgens een goedgekeurd bedrijfsplan worden beheerd.
 7. Hongarije (wet van 1935), voor vellingen, welke van het bedrijfsplan (zie hierná, i 10) afwijken.
 Aan de vergunning wordt steeds de voorwaarde gesteld, dat het meer gevelde moet worden vereffend door spaarzaam te zijn in volgende jaren.
- i. Verplichting tot het volgen van een, van overheidswege goedgekeurd bedrijfsplan:
1. enkele Duitse staten.
 Schwarzburg-Sonderhausen (wet van 1892), Gotha (wet van 1904), Hessen (wet van 1923), Mecklenburg-Schwerin (wet van 1923).
 2. Zweden (wet van 1915), voor Lapland en de provincies Norrbotten en Västerbotten.
 3. Bulgarije (wetten van 1922, 1935), voor bosschen van meer dan 10 ha.
 4. Letland (wet van 1923), voor alle bosschen op

- stuifzanden, alsmede voor de overige bosschen van meer dan 50 ha.
5. Roemenië (wet van 1924), voor de oude gemeene bosschen („markebosschen”).
 6. Polen (wetten van 1927, 1932).
Niet voor bosschen beneden 30 ha (in sommige provincies: 50 ha); van 30 (50) ha tot 150 (250) ha kan met een eenvoudig kapplan worden volstaan.
 7. Tsjecho-Slowakije (wetten van 1928, 1930), voor bosschen van meer dan 50 ha.
Boschbezitter van kleinere oppervlakten kunnen zich bovendien vrijwillig tot het volgen van een bedrijfsplan verbinden, teneinde zoodoende niet meer voor elke velling een vergunning noodig te hebben (zien punt h 6).
 8. Griekenland (wet van 1929).
 9. Joego-Slavië (wet van 1929), voor bosschen boven 300 ha.
 10. Hongarije (wet van 1935).
Voor bosschen van minder dan 11.5 ha (20 „landen”) is een bedrijfsplan alleen noodig, indien een onjuiste velling het algemeen belang kan schaden; van 11.5 ha tot 287.8 ha (500 „landen”) is een eenvoudig kapplan voldoende.
- j. Verplicht deskundig beheer. Dit is in de volgende landen voorgeschreven. De betreffende wetten geven nader aan, hoeveel hooger en lager personeel op groote bezittingen moet zijn tewerk gesteld.
1. Oostenrijk (wet van 1852), voor bezittingen boven 1000 ha.
 2. enkele Duitse staten, alle voor bezittingen boven 100 ha.
Gotha (wet van 1904), Hessen (wet van 1923), Mecklenburg-Schwerin (wet van 1923).
 3. Hongarije (wet van 1935), voor bezittingen van meer dan 1726.5 ha (3000 „landen”).
Van 1726.5 ha tot 2878 ha (5000 „landen”) is gecombineerd deskundig beheer of regelmatig deskundig consult toegestaan.
- k. Verplichte bebossching van woeste gronden, welke door den Staat daartoe worden aangewezen.
1. Hongarije (wet van 1923), uitsluitend betreffende de Groote Hongaarsche Laagvlakte.
Het aanleggen van boschranden rondom landerijen boven een bepaalde grootte is hier — zoowel in verband met de groote armoede aan bosch in dit gebied, alsook vanwege de bescherming tegen zandverstuivingen — voorgeschreven. Indien plaatselijk het gevaar voor zandverstuivingen niet bestaat, mag desgewenscht een gelijke, gesloten oppervlakte bosch worden aangelegd.
Bij de uitvoering verleent de Staat faciliteiten (zie hoofdstuk III).
 2. Griekenland (wet van 1929).
Onder gelijktijdige toekenning van faciliteiten (zie hoofd-

stuk III) worden grondbezitters in boscharme landbouwstrekken tot bebossing verplicht.

3. Spanje (wet van 1933).

Bij verplichte bebossing kunnen de grondbezitters voor eenige, in hoofdstuk III genoemde, faciliteiten in aanmerking komen. Aanwijzing der te bebossen terreinen geschiedt op grond van het algemeen belang.

l. Algeheele Staatstoezicht (Staatsvoogdij) over particulier bosch:

1. Denemarken (wet van 1906), gedurende de eerste 10 jaar nadat een vervreemding heeft plaats gevonden.

Deze wettelijke maatregel dient om speculatie in bosch te voorkomen. De controle geschiedt door een Staatshoutvester, die éénmaal jaarlijks het bosch moet bezoeken en van het onderzoek aan den Minister van Landbouw verslag moet uitbrengen.

De boschbezitter moet inzake alle te nemen maatregelen met dezen inspecteur overleg plegen.

Eerst geschiedde dit onderzoek op Staatskosten, na 1923 moet de eigenaar hiervan echter de lasten dragen. Daar dit vooral op kleine bezittingen zwaar drukt, is voor bosschen, die onder coöperatief deskundig beheer staan, deze controle teruggebracht tot drie maal in de 10-jarige periode. Dit komt dan ongeveer overeen met de normale controle in alle „gesloten” bosschen, welke eenmaal per 3 jaar moet worden gehouden.

2. Roemenië (wetten van 1910, 1930), voor een gedeelte der particuliere bosschen.

Hiertoe behooren o.m. alle gevestigde bosschen in die provincies, waar van het boschpercentage minder dan 25 bedraagt.

3. Noorwegen (wet van 1929).

m. Maatregelen tegen versnippering en de gevolgen daarvan:

Vrijgesteld van Staatstoezicht zijn degenen, die hun bosschen, naar het oordeel van de controleerende instantie, op een rationeele wijze exploiteeren. Voor velling buiten het bedrijfsplan om is echter steeds afzonderlijke machtiging noodig.

1. Denemarken.

1° Een verbod tot verdeeling van bosschen in perceelen van minder dan 50 ha (wet van 1906).

2° Een verbod tot verdeeling van adellijke bezittingen in stukken van — als regel — minder dan 600 ha (wet van 1919).

3° Bij verdeeling van een „gesloten” bosch tusschen 3 of meer rechthebbenden, maakt de meerderheid — gerekend zoowel naar personen als naar oppervlakte — uit, of de toekomst, het geheele bosch gemeenschappelijk zal worden beheerd en geëxploiteerd.

2. Roemenië (wet van 1924).

Na verdeeling der oude gemeene bosschen („markebosschen”) moet een gemeenschappelijk beheer worden gevoerd.

3. Hongarije (wet van 1935).

Geen boschbezit mag zonder ministrieel toestemming worden verdeeld.

4. Zwitserland.

In sommige kantons is gemeenschappelijk beheer van klein boschbezit verplicht.

Uit het vorenstaande volgt, dat in verschillende Europeesche landen de wettelijke bepalingen op het gebied van den particulieren boschbouw zeer sterk uiteenloopen, vooral wat betreft de vrijheidsbeperking van den boschbezitter.

In de meeste landen is het de geest der Fransche revolutie geweest, die de bestaande voorschriften ongeldig deed verklaren en later de invoering van nieuwe bepalingen tegenhield. Hier en daar, waar het bosch economisch een belangrijke rol speelde, kwamen in de 19e eeuw al enkele wetten — de oude Oostenrijksche wet van 1852 is hiervan een kenmerkend voorbeeld —, die naast de instandhouding van de beboschte oppervlakte vooral ook die van den houtvoorraad beoogden. Men vindt deze wetten vooral in de Duitsch sprekende landen, hetgeen in verband met de toenmalige hooge vlucht van de boschbedrijfsregeling in die landen ook zeer begrijpelijk is.

Het meerendeel der boschwetten is echter van veel jongeren datum. Wat aan deze wetten wel het meeste opvalt, is het strenge karakter, dat men ook aantreft in landen, waarin men overigens niet licht tot vrijheidsbeperking overgaat. Als algemeene oorzaak hiervan moet wel in de eerste plaats worden genoemd het feit, dat de boschbezitter gewoonlijk weinig belang heeft bij een duurzame exploitatie, tenzij hij voortzetting van het bedrijf door zijn erfgenamen kan verwachten. Daarnaast maakte een voortdurend grooter wordende vraag naar cultuurgrond in de landen met een sterke bevolkingstoename het noodzakelijk om van overheidswege de ontginning van boschgrond te beperken, hetgeen dan ook inmiddels in het meerendeel der Europeesche landen is geschied.

Uit de door de verschillende landen op hun wetten geleverde commentaren blijkt, dat de strenge maatregelen over het algemeen het beste voldoen,mits een afdoend toezicht op de naleving wordt uitgeoefend. Dat hiervoor een goede — en tevens vrij kostbare — organisatie noodig is, spreekt vanzelf.

In de landen, waar de vrijheid weinig of niet aan banden is gelegd, beschouwt men een beperkt recht van ontginnen en de plicht tot herbosching na velling als belangrijkste noodzakelijkheden. Vooral in Engeland achten deskundigen invoering van laatstgenoemden maatregel dringend gewenscht.

De overige maatregelen zijn van minder algemeene be-

teekenis, vandaar dat hier de verschillende wetten zoo sterk uiteenloopen. Zij hebben echter alle dit gemeen, dat zij streven naar een meer deskundig beheer. In de Duitsch sprekende landen acht men het in dit verband ook noodig om algemeene voorschriften ter verkrijging van duurzame, jaarlijks ongeveer gelijke opbrengsten te geven. In de Scandinavische landen evenwel, waar de boschbouw relatief van meer beteekenis is dan elders in Europa, houdt de wet gewoonlijk met geen anderen maatstaf rekening dan met den leeftijd.

Tenslotte nog iets over strafbepalingen. Zij zijn in het voorgaande niet genoemd, wegens gebrek aan voldoende gegevens. Voor een goede uitvoering der voorschriften zijn zij echter van groot belang, zoodat er hieronder nog enkele belangrijke volgen.

In Finland bestaat de mogelijkheid om bij overtreding een bosch „in den ban” te doen. Dit wil dan zeggen, dat de Staat tijdelijk het beheer op zich neemt en de eigenaar dus niets meer zelf mag verrichten.

In Spanje kan een terrein, dat voor verplichte bossching is aangewezen, bij onvoldoende gevolggeving worden onteigend.

In Griekenland wordt het hout, dat bij ongeoorloofde vellingen is geogst, in beslag genomen en openbaar verkocht.

Uiteindelijk zij in dit verband nog genoemd art. 8 van onze Bodemproductiewet 1939:

„Krachtens beschikking van Onzen Minister kan, desnoods „met behulp van den sterken arm, worden tenietgedaan of „verricht, hetgeen in strijd met eenig krachtens deze wet „gegeven voorschrift is verricht of nagelaten, en wel op „kosten van den overtreder.”

(Wordt vervolgd.)